

Aurora Coriolis
—
Procesy

Když jsem šla domů

Když jsem šla domů
celý svět byl mým vlastním pokojem
polystyrenové koule
v počtu 730 kusů
mi dávaly víru v lepší svět

Tohle není báseň
je to jen výkřik do tmy
v symbolech
věrnějších než skutečnost

Platón se tomu usměje
a zamumlá
...svět idejí
svět idejí...

A přijdou chvíle
kdy budeme procházet skrze stoly
a kráčet po stěnách
takové budou trvat věčně
to nejlepší je jedinečné
a nikdy nezmizí

Bůh

Bůh je momentem
kdy si nalévám kávu
a venku trylkuje kos
neznámí dělníci řežou dřevo
a já mám pocit že stojím vedle
a v pauze s nimi vychutnávám cigaretu

Bůh je překlenutí
zdánlivé propasti mezi lidmi
věcmi zvířaty vším
každý to někdy cítí
cítí já to vím

A jestli ne
říkám obětujte někdy
trochu krve na oltář
na oltář svojí duše
a modlete se k ptačímu zpěvu
k dohasínajícím spartám
ke všemu co vás obklopuje

Možná si budete připadat zvláštně
ale jen do chvíle
než to udělá cvak

Zítřka

Zítřka
se probudím
a nebudu vědět
jestli ještě spím

Mé sny jsou tak živé
živější někdy než lidé kolem

Jednou se rozpustím
v tomhle snění
nejdřív kolena
pak nohy trup ruce hlava
bude mi to vadit?

Nemyslím

V těžkých časech, objevilo se místo, kam jsem se na chvíli mohla skrýt před světem. Odpočinout si od všeho, od sebe, svého života... I když bylo jasné, že ten prostor ani lidé nejsou přímo pro mne, necítila jsem se tam tolik sama. A tak jsem to tam milovala. Bylo možné tam jen být, pozorovat, objevovat, smát se. Mohla jsem se léčit, ale zároveň se i trávit. Mohla jsem tam nechat proudit vnitřní a velmi podstatné procesy...

ISBN 978-80-908567-1-4

DIO♡